

מ"ת 16109/08/22 - מדינת ישראל נגד אביאל גולדנברג ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 16109-08-22 מדינת ישראל נ' גולדנברג

בפני כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
ע"י עו"ד שי עציון
נגד
1. אביאל גולדנברג ע"י ב"כ עו"ד גבי טרנשווילי 2. ירין שנטי
מצרי 3. רני שנטי מצרי

החלטה - משיב 1

בפני בקשה להורות על הארכת מעצרו של משיב 1 (להלן: "המשיב") עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

1. ברקע לבקשה, כתב אישום שהוגש כנגד המשיב ושניים נוספים המייחס להם עבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) רישא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של היזק מיוחד לפי סעיף 453(ג) לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, עובר ליום 16.06.21 (בדיון עמד ב"כ המבקשת על כך שנפלה טעות בכתב האישום, והתאריך הנכון הוא 6.06.21 ותוגש בקשה לתיקון כתב האישום) גמלה בליבו של המשיב החלטה לשרוף את כלי רכבו של המתלונן, המתגורר בשכונת מלחה בירושלים. המשיב פנה למשיב 2, והציע לו להצית את כלי הרכב בתמורה לסך של 10,000 ₪. משיב 2 הסכים והציע לחבר שלו, בשם עידו, לבצע יחד עמו את ההצתה.

3. ביום 16.06.21 (כאמור, התאריך הנכון הוא 6.06.21) סמוך לשעה 03:00 פגש המשיב את משיב 2 ואת עידו, צייד אותם בחומר דליק והשלושה עלו לרכבו של משיב 3 ונסעו לעבר שכונת מלחה. באותה עת, חנו כלי הרכב מסוג מרצדס ומיני קופר, סמוך לביתו של המתלונן בשכונת מלחה. במהלך הנסיעה, הסביר המשיב למשיב 2 ולעידו היכן חונים כלי רכב אלו, ותדרך אותם כיצד להציתם, לאחר מכן ירד המשיב מהרכב בו נסעו.

4. בסמוך לשעה 03:30 בהגיעם סמוך לשכונת מלחה, ירדו משיב 2 ועידו מהרכב והלכו לעבר בית המתלונן, בעוד משיב 3 ממתין להם ברכב. בהגיעם למקום חניית כלי הרכב, שפכו משיב 2 ועידו את החומר הדליק שברשותם על כלי הרכב, הציתו נייר ובעזרתו הציתו אף את כלי הרכב. כתוצאה מההצתה, אחזה האש בכלי הרכב והם החלו לבעור בנוסף נפגעו שני כלי רכב נוספים שחנו בסמוך. לאחר ביצוע ההצתה, שבו משיב 2 ועידו לרכבו של משיב 3 והשלושה עזבו את המקום לביתם של משיבים 2 ו- 3. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים ועידו, נגרמו לכלי הרכב, נזקים רבים בשווי של למעלה מתשע מאות אלף שקלים.

5. לא הייתה מחלוקת כי הראיה העיקרית, שלא לומר היחידה כנגד המשיב היא עדותו של עידו. אשר לפי הטענה, ביצע עמו ועם האחרים בצוותא את העבירות. בשל כך עדותו נדרשת לחיזוק, וזו נמצאה, לטענת המבקשת, בדמות עדותה של שכנתו של המתלונן אשר סיפרה כי סמוך למועד ההצתה, הבחינה בשתי דמויות בלתי מזוהות וצילמה את מספר הרישוי של רכב חשוד ממנו יצאו השניים. אין מחלוקת כי לפי לוחית הרישוי הרכב שייך למשיב 3. הרכב גם נצפה במועד סמוך במצלמות המותקנות על ציר בגין. יצוין, כי ככלל די בשלב זה לבחון ברמה הלכאורית אם קיימת ראיה מסייעת לכאורית. כך הוא מקום בו נדרש סיוע, ובוודאי מקום בו נדרש חיזוק (ראו: בש"פ 9209/08 **שמלאשווילי נ' מדינת ישראל** (18.11.08)).

6. ואכן, בחקירתו של עידו מיום 12.07.22 הוא מפליל את המשיב ומתאר את האירוע באופן דומה למפורט בכתב האישום, למעט שינויים עליהם אעמוד בהמשך.

7. המבחן המנחה לעניין החלטה על מעצר עד תום ההליכים הוא, קיומן של ראיות לכאורה ובדיקת פוטנציאל ההוכחה הטמון בראיות כדי להקים סיכויים להרשעה (בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פד נ(2) 133 (1996); בש"פ 8611/09 **סטבינסקי נ' מדינת ישראל** (5.11.09)). מבחינה זו, עדותו של עידו בצירוף החיזוק שיש לה בתצלום רכבו של משיב 3 בסמוך למקום ההצתה, במקום ובזמן, די בהם, בשלב זה.

8. דא עקא, שבצדק העיר ב"כ המשיב על קשיים בגרסתו של עידו, כמו גם באופן גביית הגרסה.

9. ראשית העיר על כך, שהודעתו של עידו נושאת תאריך מודפס של 13.03.16 שנמחקה בעט ומעליה נכתב בעט, התאריך 12.07.22, זאת מבלי שיש מזכר כלשהו המסביר פשר תיקון זה.

10. שנית, העיר על כך שהחוקר שחקר את עידו לא היה חוקר מיוחד כנדרש בחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית), תשס"ו-2005. ואכן, אין מחלוקת כי עידו הוא בעל מוגבלות שכלית שצריך להיחקר על ידי חוקר מיוחד (מזכר מיום 11.07.22), ולמעשה, לפי טענת המבקשת עצמה (בדיון מיום 6.06.21 במ"י 12585-06-21) מדובר במי שנמצא על הרצף האוטיסטי. ביום 11.07.22 לאחר מעצרו של עידו, בתוך 10 דקות בלבד, נתקבל אישור האחראי על חקירות מיוחדות לחקור את עידו על ידי חוקר רגיל. זאת על אף, שכאשר הוא נחקר בחודש יוני 2021 (בחשד לביצוע ההצתה מושא כתב אישום זה), הוא נחקר על ידי חוקרת מיוחדת.

11. ב"כ המשיב גם הצביע על מניע אפשרי של עידו להפליל את המשיב. לדבריו, עידו נחקר בגין ביצוע עבירה אחרת, והוא הפליל את אחיו של המשיב. במסגרתו הודעתו, ציין עידו כי הוא הרגיש שהוא נוצל על ידי המשיב ואחיו ששלחו אותו למשימה ולא שילמו לו את התמורה שהובטחה לו.

12. בנוסף, ב"כ המשיב הצביע על סתירות בין גרסתו של עידו בהודעה לבין דברים שמסר במהלך השחזור שביצע לאחר מכן. כן הצביע על כך, שמהשחזור עולה כי עידו כלל לא מכיר את פרטי האירוע עליו סיפר בעצמו.

ואכן, עיון בהודעתו של עידו וצפייה בשחזור מעלים סתירות ותהיות.

13. ראשית, בסופו של דבר עידו לא מצליח לשחזר את מסלול ההגעה מרכבו של משיב 3 אל מקום כלי הרכב שהוצתו. מלבד זיהוי גרם המדרגות בו הוא ושותפיו עלו מכיוון הכביש הראשי, בהמשך המעלה בגרם המדרגות הוא אינו מזהה את המקום, חרף ניסיונות רבים. הוא נשמע אומר לחוקרים, כי ככל הנראה נעשו שינויים במקום. יתרה מזאת, גם כאשר הוא מובל למקום ההצתה על ידי החוקרים, הוא אומר במפורש, כי אין מדובר במקום בו בוצעה ההצתה, והוא אינו מזהה אתה המקום.

14. בנוסף, בשחזור הוא אינו יודע לומר את מיקום הישיבה ברכב של הנוסעים השונים. לעומת זאת, בהודעה שמסר ציין כי שלושתם ישבו מאחור למעט הנהג. בשחזור הוא גם ציין כי עלה במדרגות לביצוע ההצתה יחד עם שני המשיבים, בעוד שבהודעתו אמר כי משיב 3 נותר ברכב ורק הוא ומשיב 2 עלו לביצוע ההצתה. למעלה מכך, בשחזור ציין עידו כי הרכב בו נסעו היה מדגם מאזדה 3 ושוב תיקן למאזדה 212, וציין כי מדובר ברכב בצבע צהוב, כאשר אין מחלוקת כי לא זה הרכב שנצפה על ידי השכנה ולא זה הרכב של משיב 3.

15. ברם, לא לכל סתירה ותמיהה יש ליתן משקל מכריע בשלב זה. בעת בחינתן הלכאורי של ראיות - בית המשפט נדרש להעריך באופן הסתברותי; האם קיים, בנסיבות, סיכוי סביר להרשעה. ההלכה היא, כי בשלב זה בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל עדויותיהם, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של הראיות לכאורה (בש"פ 8031/08 **איטח נ' מדינת ישראל** (15.10.08); בש"פ 5040/13 **פרחאת נ' מדינת ישראל** (22.07.13); בש"פ 5272/14 **מדינת ישראל נ' דרי** (5.08.14). רק כאשר מדובר בסתירות גלויות על פניהן, שיש בהן כדי לקעקע את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד, אין להתעלם מהם גם בשלב זה (בש"פ 4596/17 **טורי נ' מדינת ישראל** (2.07.17); בש"פ 385/11 **ציון נ' מדינת ישראל** (2.01.11)).

16. לאחר שנתתי את דעתי על הסתירות שעלו, ולאחר שצפיתי בסרטון השחזור, אני סבור כי לא ניתן לבטל בהנף יד את הטענות שהועלו על ידי ב"כ המשיב, אך גם לא ניתן לומר בשלב זה כי מדובר בסתירות המובילות למסקנה כי חומר הראיות הגולמי לא יוכל, גם לאחר שיעבור בעתיד בכור המבחן של ההליך הפלילי, להקים תשתית ראייתית שיש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם (ראו: בש"פ 826/08 **קשאש נ' נמדינת ישראל** (14.02.08)). הדעת נותנת כי בבוא היום יועמד עידו על הסתירה בגרסאותיו וניתן יהיה לבחון אותן בדקדוק.

17. לצד זאת, כן יש לתת את המשקל המתאים לקשיים האמורים, שיש בהם להפחית מעוצמת הראיות, וכך גם לעובדה כי עידו נחקר שלא על ידי חוקר מיוחד כנדרש. הכלל הוא כי דיון בקבילות הראיות מקומו בשלב התיק העיקרי (בש"פ 7234/18 **שושן נ' מדינת ישראל** (25.10.18)), ובשלב הדיוני המתאים בוודאי תינתן הדעת על אופן קבלת האישור לחקור את עידו שלא באמצעות חוקר מיוחד.

18. בעניין זה, ובהקשר זה, יש להוסיף גם את שאלת ביצוע החקירה ללא שעידו התייעץ קודם לכן עם עורך דין.

אכן, בתחילת חקירתו הועמד עידו על זכותו להיוועץ עם עורך דין והוא וויתר עליה. גם עובר לביצוע השחזור הוא הועמד על זכותו זו. ברם, נדמה כי בשים לב לאמור בדבר מוגבלותו של עידו, היה מקום לנהוג בזהירות רבה הרבה יותר בעניין זה. צפייה בסרטון של השחזור מלמדת כי על פניו, לא ננקטה זהירות שכזו. אדרבה. עידו נשאל אם הוא מעוניין להיוועץ בעורך דין עובר לשחזור והוא משיב בחיוב. ניכר כי הוא לא מבין את המשמעות של מה שכונה על ידי החוקרים "הובלה והצבעה", והם מנסים להסביר לו כי מדובר למעשה במסירת גרסה בדומה לחקירה. הוא מתקשה להבין זאת. בחלוף כשתי דקות, הוא הסכים לבצע את השחזור מבלי להיוועץ תחילה עם עורך דין. כשהחוקר מקריא לו ש"החשוד מוותר על הזכות להיוועץ", הוא שואל: "רגע, מה זה חשוד", ונראה כי אין הוא מבין כי מדובר בו. גם לעניין זה יש לתת את המשקל הראוי במסגרת זו, בשים לב לכך כי מדובר בראייה היחידה כנגד המשיב, כשלצד זאת ברי, כי בחינת קבילותן של הודעותיו של עידו ומשקלן המדויק ייקבעו במסגרת ההליך העיקרי.

19. מנגד, לא ניתן להתעלם מהתנהלותו של המשיב בחקירותיו במשטרה. אכן, הוא לא נקט בשתיקה כוללת במענה לכלל השאלות שהוצגו בפניו. ואולם, בכל עת שנשאל שאלות מהותיות המתייחסות ישירות לאישומים בהם הוחשד, הוא בחר לשמור על זכות השתיקה. כך כשנשאל שאלות הנוגעות לאנשים שיש לו קשר איתם בשכונת מלחה, כמו גם מתי פעם אחרונה היה בשכונת מלחה, הוא בחר לשמור על זכות השתיקה או לסרב לענות (חקירה מיום 1.08.22, שורות 82 ואילך). בדומה לא שיתף פעולה כשנשאל על נסיעותיו עם ראני - משיב 3 (שם, שורות 110 ואילך). אך בעיקר, כאשר הוטחו בפניו האשמות לפיהן הוא הציע למשיב 2 לבצע "עבודה" תמורת 10,000 ₪, והוא סיפק למשיבים 2 ו-3 בנזין להצתה בשכונת מלחה, ואף הדריך את משיב 2 איזה כלי רכב להצית - הוא בחר בזכות השתיקה (חקירה מיום 3.08.22, שורה 14, ושורה 28 ואילך). כך גם כשעומת עם שאר עדותו של עידו, בחר בזכות השתיקה (שם, שורות 34 ואילך).

20. זכות השתיקה היא אמנם זכות המוקנית לנחקר, אך מקום בו הוא יכול היה להפריך את החשדות המיוחסים לו על ידי מסירת גרסה מפורטת מטעמו ומתן תשובות לשאלות מהותיות שהיו מאפשרות לבדוק את גרסתו ולנסות לאמתה, יש בשתיקה זו כדי לחזק את הראיות האחרות המסבכות את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו (בש"פ 7216/05 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (23.08.05); בש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.09.12); בש"פ 6837/13 **חרבוש נ' מדינת ישראל** (28.10.13)). שתיקה זו מונעת את פיזור הערפל לגבי מעורבותו הלכאורית של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום (בש"פ 5376/03 **ליבני נ' מדינת ישראל** (17.06.03)). ההסבר שניתן לכך מפי הסניגור בשלב זה, בדבר מפח הנפש שחש נוכח העובדה כי זה מקרוב שוחרר ממאסר, דבר שפגע ברצונו לשתף פעולה, אין בה כדי להפיס את הדעת, וודאי לא בשלב זה.

21. זאת ועוד. לצד הקשיים בראיות של המבקשת, יש לתת את הדעת על האיזון שיש לערוך בין עצמת עילת המאסר לבין עצמת הראיות לכאורה (בש"פ 3138/05 **חסידי נ' מדינת ישראל** (3.05.05); בש"פ 7514/10 **מדינת ישראל נ' לוונטר** (2.11.10); בש"פ 4176/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.07.16); בש"פ 1366/17 **אלזיאדנה נ' מדינת ישראל** (3.04.17)). ייתכן מצב בו עוצמת הראיות מוחלשת אך עילת המעצר היא עוצמתית באופן שכל נטילת סיכון לגביה תהיה בלתי סבירה. במקרה שכזה לא יהא מנוס ממעצרו של הנאשם על אף הבעייתיות במשקלן של הראיות לכאורה (בש"פ 4738/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.07.14)).

22. במקרה זה, מדובר במסוכנות שאינה מבוטלת. המעשים המיוחסים למשיב מקימים עילת מסוכנות בשים לב לכך כי מדובר היה בהצתת כלי רכב בתוך שכונת מגורים. בנוסף, למשיב עצמו עבר פלילי בעבירות הצתה ובעבירות רכוש נוספות.

23. בסופו של יום, לאחר שקילת מכלול השיקולים, בכלל זה הקשיים שפורטו בעדותו של עידו, שהיא כאמור העדות היחידה כנגד המשיב, המסוכנות הנשקפת מהמשיב, והאיזון שיש לערוך בין עוצמת הראיות לבין מידת ההגבלה על חרות הנאשם, איני סבור כי ניתן לקבל את עמדת הסניגור כי יש לשחרר את המשיב בכפוף למגבלות קלות. הראיות כנגדו, חרף הקשיים והסתירות, אינן מבוטלות, ובסופו של יום עידו עמד על עיקרי גרסתו גם במסגרת השחזור, ובכלל זה דבר שותפות המשיב במעשים, והמסוכנות הנשקפת מהמשיב אינה מועטה כלל ועיקר. עם זאת, נוכח הקשיים, נכון יהיה לקבל תסקיר שירות המבחן, על מנת שניתן יהיה לעמוד בצורה מדוקדקת על אפשרויות חלופיות למעצר בתוך בית המעצר.

שירות המבחן יערוך אפוא תסקיר בעניינו של המשיב עד ליום 29.09.22.

דיון נוסף יתקיים בפני שופט שייקבע ביום 3.10.22 בשעה 10:00, בכפוף ליומנו.

המשיב יזומן באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ח אב תשפ"ב, 25 אוגוסט 2022, במעמד
המתייצבים.